

Lifestyle Design by Bart Claeys

Bart studeerde Productontwikkeling in Antwerpen wat meteen zijn interesse in design en innovatie verklaart. Tijdens zijn studies ging hij een half jaar op Erasmus in Londen en spendeerde de zomervakanties in San Francisco en Stockholm. Nadien ging hij aan de slag als web developer en interactive art director in de reclamewereld in Antwerpen en Brussel. Na de uren bouwde hij Creativeskills.be uit. Na zes jaar op de Belgische arbeidsmarkt kreeg Bart de kans om naar de States te trekken. Een kans die hij nam.

Begin deze maand, 6 oktober jongstleden ben ik net 1 jaar in de States. De verhuis, het papierwerk, de zoektocht naar werk, de opstart van een freelance statuut, het opbouwen van een sociale cirkel,... Als ik terugblik, is alles eigenlijk zeer vlot verlopen.

De US is natuurlijk niet zo'n bijzonder moeilijk land om te integreren. Iedereen heeft hier immers een unieke achtergrond en komt oorspronkelijk van elders ter wereld. Dat maakt het bijzonder boeiend en je voelt je er meteen welkom, en zelden een vreemde eend in de bijt.

Specifiek in Seattle kom je veel Aziaten maar evengoed Indiërs tegen. Europeanen zijn veel minder talrijk en op een na ben ik zover ik weet de enige Belg. Mijn keuze voor Seattle kwam voornamelijk door Amerikaanse vrienden die ik er kende (die ik via een Erasmusproject in London heb leren kennen). Terplekke vrienden hebben is een niet te onderschatten factor bij het verhuizen naar een ander land! Oorspronkelijk dacht ik aan San Francisco. Maar omwille van de crisis met daarbij gepaard stijgende belastingen en hoge *cost of living* was Seattle een betere keuze.

Het grote tijdsverschil - de klok negen uur terugdraaien - is wel iets dat ik heb onderschat. Het is op die manier iets moeilijker om contact met België te onderhouden. Ik slaap immers tijdens de Belgische kantooruren en werk daarbuiten. Anderzijds is het met behulp van E-mail, Facebook, Twitter, Flickr, video.canvas.be, Google Voice en Skype nooit zo makkelijk geweest om het reilen en zeilen van vrienden en familie in het thuisland te volgen. De verre afstand echter - minstens twee vluchten - blijkt achteraf gezien niet zo handig te zijn. Voor diegene die eraan denken om naar het buitenland te vertrekken zijn dit wel belangrijke dingen om mee rekening te houden. Op gebied van papierwerk, uitkeringen en dergelijke is verhuizen naar de States ook heel wat complexer dan binnen Europa.

Wat waren jouw drijfveren om naar de US te vertrekken? Vanwaar het idee om een greencard aan te vragen?

Het is toen ik in 2001 drie maanden in San Francisco verbleef dat ik door het virus werd gebeten. San Francisco is een mooie en gezellige stad waar zich bijzonder veel afspeelt. Het is het mekka voor entrepreneurs. Er wordt hard gewerkt maar evengoed genoten van goede restaurants, een ruim aanbod aan uitgaansmogelijkheden en nabijgelegen natuur. Nieuwe ideeën worden er met enthousiasme onthaald. Kortom, het bruist er.

Toen ik in San Francisco was, studeerde ik nog en was het niet echt opportuun (en qua papierwerk nagenoeg onmogelijk) om destijds de stap te zetten. Na het afstuderen lonkte het buitenland niet direct. Ik had een bijzonder mooi appartement in de hipste straat van

Antwerpen, deed een aantal leuke jobs in Antwerpen en Brussel en kon buigen op een groot persoonlijk en professioneel netwerk. Niet meteen een situatie waar je van af wilt. Anderzijds woonde ik al tien jaar in Antwerpen en had ik 't er wel gezien. Even had ik wel zin om Antwerpen voor het dynamisch groeiende Gent in te wisselen. Maar het is uiteindelijk anders uitgedraaid :)

“You never know”

In 2008 deed ik mee aan de zogenaamde [Green Card Lottery](#). Dit is een initiatief van de Amerikaanse overheid om 50.000 mensen jaarlijks de kans te geven om een verblijfs- en werkvergunning te *winnen*. Het komt erop neer dat je een webformulier invult en nadien bericht krijgt of je *gewonnen* bent of niet. Met de overtuiging dat ik toch nooit zou winnen vulde ik het formulier in. *You never know*. En op die manier creëerde ik een kans voor mezelf. Hoe klein die kans ook was (ongeveer 0,5%), ik kreeg na enkele maanden het bericht dat ik in aanmerking kwam en de procedure mocht starten. Ik had dit totaal niet verwacht.

“Why not?”

Op dat moment was ik er nog steeds niet van overtuigd dat ik de procedure zonder kleerscheuren zou doorkomen, maar wonder boven wonder was al mijn papierwerk in orde en werd mijn dossier een jaar later goedgekeurd. Op dat moment was ik niet direct van plan er gebruik van de te maken, maar had ik wel een joker op zak die ik nadien zou kunnen inzetten. Enkele maanden later, in volle crisis (vooral dan in de reclamesector), werd ik ontslagen en besloot ik de joker in te zetten en de stap te wagen. *Why not he?* Ik had immers niets te verliezen en als het niet lukte of als ik het niet leuk vond dan kon ik altijd terugkeren. Zo eenvoudig is het eigenlijk. Soms moet je niet te hard nadenken over een keuze maar moet je het gewoon doen.

Je woont nu enige tijd in USA, heb je ervaringen beleefd die je in België nooit had kunnen beleven?

Het is een pakket aan verschillende kleine ervaringen die het interessant maakt om elders te wonen. De grote variëteit aan nationaliteiten en de uiteenlopende achtergronden van iedereen maakt iedere persoon iets unieker dan de gemiddelde Vlaming. De mensen zijn ook veel toleranter en gaan vriendelijker om met elkaar. Je wordt sneller aanvaard zoals je bent en krijgt meteen kansen. De inmenging van de overheid in jouw leven is gering. Deze mix zorgt ervoor dat je jou veel vrijer voelt. Je doet wat je wilt en niemand beoordeelt je.

Het heeft natuurlijk ook een keerzijde. M.a.w. de overheid geeft minder om jou. Je moet je eigen boontjes doppen. Er is geen vaderschap die inspringt als het even minder gaat. Maar dat maakt het leven hier ook bijzonder eenvoudig.

Een groot probleem van België is de complexiteit. Zelfs van de meest eenvoudige dingen - neem bijvoorbeeld het rookverbod - slaagt België erin om er een complexe zaak van te maken. Complexiteit leidt enkel tot tijdsverlies en opent ruimte voor vergissingen en misbruik. Amerika is een bijzonder goed georganiseerd land waardoor vele dingen - zoals het opstarten van een zaak - heel eenvoudig is.

Ook op gebied van natuur hebben de States heel wat te bieden. Washington State (niet te

verwarren met Washington DC) is bijvoorbeeld bijzonder groen. Een herfst in Seattle is dus heel mooi. Op enkele uren sta je met je snowboard op een berg en een vlucht van een klein uurtje brengt je naar het warme California met mooie stranden.

Uiteraard zijn dit geen unieke ervaringen en heeft Europa gelijkaardige ervaringen te bieden. Een groot verschil echter is dat ik meer financiële bewegingsruimte heb dan in België omwille van de hogere lonen en de lagere belastingen. Concreet hou ik op het einde van de maand over wat ik in België bruto zou verdienen. Op die manier hoef ik minder te werken en kan ik meer leuke dingen doen, zoals op reis gaan of aan eigen projecten werken.

Lifestyle design draait rond: persoon die je wil zijn/ervaringen die je wil beleven. Heb je 't gevoel dat dit bij jou de elementen zijn op basis waarvan je je leven vorm geeft?

Ik hecht bijzonder veel belang aan ervaringen en de variëteit ervan. Ik ben ergens bang om in een dagelijkse sleur te vervallen. Ik ontdek graag nieuwe dingen, leer graag nieuwe dingen bij en bekijk bestaande situaties graag vanuit een ander perspectief. Reizen is altijd mijn passie geweest maar in de rol van een toerist heb ik me nooit goed gevoeld. Ik probeer dus zo vaak mogelijk vrienden in het buitenland te bezoeken en lange tijd op dezelfde plek te verblijven. Op die manier dompel je jezelf onder in de lokale cultuur. En cultuur is niet enkel die architecturale hoogvlieger of dat mooie strand bezoeken maar evengoed in een ander land naar de kapper gaan, eten halen in de lokale winkel, er zaken doen, etc.

Hoewel ik een zwak heb voor mooie (en helaas meestal dure) meubels ben ik momenteel gelukkig met enkel ervaringen. Het enige wat ik momenteel in de States materieel bezit zijn kleren, een stoel en spiegel, camera en een laptop. Geen auto, geen vastgoed, kortom niets wat mij in mijn beweeglijkheid kan beperken. Dat geeft een bijzonder goed gevoel, weinig kopzorgen en bespaart me veel tijd.

Wij vonden het heel bevrijdend om na enkele maanden in het buitenland los te komen van bestaande verwachtingspatronen, gewoonten,... . Ervaar jij iets gelijkaardigs?

De US is een bijzonder groot land met veel verschillen tussen de verschillende staten. Het is dus belangrijk in het achterhoofd te houden dat wat ik vertel voornamelijk betrekking heeft op Seattle, Washington State. Er zijn uiteenlopende gewoonten en verschillen tussen gebieden in de States, voornamelijk tussen de East en West Coast.

Een coffee shop als jouw living

Seattle is bekend voor zijn koffie, het is de stad waar Starbucks werd geboren. Op iedere hoek van de straat vind je wel een Starbucks of andere *independent* koffiehuisen. Het zit er vol met mensen met hun laptop of iPad. Studenten die in groep studeren of hun huiswerk maken, entrepreneurs die een nieuw project bespreken, HR managers die een sollicitatiegesprek afnemen etc. Kortom de koffiehuisen kan je bijna als [coworking spaces](#) beschouwen. Overal is er gratis internet en voldoende stopcontacten. De trend is dus om minder tijd te besteden in jouw eigen huis of appartement en meer buitenshuis te leven. Tegelijk wordt je ook minder uitgenodigd bij mensen thuis. Vermoedelijk wordt deze trend gevoed door de hoge prijzen van

housing. Mensen wonen minder luxueus en ruim maar beschouwen de plaatselijke *coffee shop* (niet te verwarren met de Nederlandse tegenhanger) als hun *living*.

Starbucks speelt hier goed op in en experimenteert met hun “*inspired by Starbucks*” coffee shops die werkelijk als een living aanvoelen met authentieke vintage meubels. Neem een kijkje op designwoo.com dan heb je een idee in welke ruimte ik dit artikel schrijf. Een gewoonte waar ik graag aan gewoon geworden ben snel en graag aan wende, is dus om minder thuis te zijn en meer tijd door te brengen op publieke plaatsen. Je leert er ook snel nieuwe mensen kennen.

“*Alles altijd en onmiddellijk*”

Een ander belangrijk verschil met België zijn de openingstijden. Alles is veel langer open en sommige zaken sluiten nooit. Gisteravond, vrijdag om 20u30 sprong ik zonder afspraak een kapperszaak binnen en werd ik onmiddellijk bediend. Later op de avond rond 22u ging ik even langs in de supermarkt (die 24/24, 7/7 open is) om wat eten te halen. Gedaan dus met stressen om na het werk nog in een supermarkt te geraken, *bye bye* lange wachtrijen op zaterdag. In de States kan je werkelijk alles direct en altijd krijgen en dat word je bijzonder snel gewoon. Je kan je dag dus naar believen indelen terwijl in België je jouw dag moet indelen naar gelang van de beschikbaarheid van de diensten. Ik had in België een beetje het gevoel dat er enkel ruimte is voor één type leven en dat dit vooral door de overheid wordt opgedragen. M.a.w. op zondag moet je rusten, op zaterdag moet je naar de supermarkt enzoverder. Je koopt best een huis en start best snel met kinderen, want als single zonder vastgoed word je financieel door de overheid maximaal uitgezogen.

Een ander opmerkelijk fenomeen is het ongelooflijk ruim aanbod aan producten en diensten. Dat maakt het dikwijls moeilijk om keuzes te maken. Soms kan je niets anders dan terugvallen op jouw vertrouwde merken of de merken die je herkent van marketing campagnes aangezien je geen tien minuten kan uittrekken om te kiezen welke shampoo je nu wenst als je werkelijk voor een muur van honderden dezelfde type producten staat. Dit geldt ook voor banken, verzekeringen en dergelijke. Het aanbod is zo groot dat vergelijken bijna onmogelijk is geworden. De beslissingen die je neemt zijn dus meestal niet rationeel maar eerder een buikgevoel. Achteraf heb je niet altijd het gevoel de juiste keuze te hebben gemaakt. De [paradox of choice](#) in de praktijk. Dit is een gevoel dat ik in heb ik in België nooit heb ervaren.

“*Het is moeilijk om je in de States belachelijk te maken*”

Op gebied van sport doet iedereen zijn ding. Wat in België eenmalige trends zijn blijft in de States bestaan. Roller skating, skate boarding en [funky varianten](#) ervan, je ziet het dagelijks op straat en niemand voelt zich belachelijk. Het is moeilijk om je in de States belachelijk te maken aangezien iedereen elkaars expressies uitermate respecteert. Dat is plezant, je kan jezelf uitdrukken zonder dat er een [Facebook groep](#) over wordt gemaakt. *Over-dressed, under-dressed* - hoewel Engelse termen - bestaat dus enkel vooral in België. Pasop, ik spreek hier over Seattle en niet New York waar het qua fashion er vermoedelijk heel anders aan toe gaat.

Heb je een persoonlijke mission statement? Zo ja, welke is dat?

“*The biggest risk is not to take any risk*” is mijn favoriete slogan. Dikwijls hoor ik mensen met een beetje afschuw zeggen dat ik veel geluk heb. Ze insinueren hiermee dat zij minder kansen hebben als ik. Maar dat is dikwijls niet correct. Veel mensen laten kansen voorbij gaan, of staan

er niet bij stil dat ze kansen krijgen. Dikwijls heeft men schrik is men bang voor het onbekende. En dat is begrijpelijk. Ook ik heb daar last van. Er is echter een eenvoudige oplossing: voorzie een backup plan! Dat is meteen mijn tweede levenswijsheid.

Als je iets doet, hou er dan rekening mee dat het kan mislukken en anticipeer daarop. Als het dan fout gaat, komt het minder hard aan, omdat je jou er hebt op ben voorbereid en dan lijkt het niet eens op een mislukking. Een backupplan kan betekenen wat geld opzij zetten. Of een een bed bij een vriend waar je altijd bij kan blijven *crashen*, of in mijn geval gewoon terugkeren naar België. Tenslotte heeft een mens enkel een dak boven zijn hoofd, eten en vrienden nodig om te kunnen overleven. Zie [Maslow's model](#).

Denk je dat je in USA zal blijven wonen? Of zie je dit als een tijdelijk avontuur?

Dat is moeilijk te beantwoorden. Momenteel heb ik geen drang om terug naar België te keren. En als ik ooit de Verenigde Staten wens te verlaten dan denk ik dat de kans groter is dat ik elders in Europa ga wonen. Londen, Berlijn of misschien wel een Scandinavische stad.

Maar zo eenvoudig ligt het natuurlijk niet. Als ik de States voor meer dan een jaar verlaat verlies ik mijn verblijfs- en werkvergunning, of in Monopoly termen; moet ik *terug naar start*. Daarnaast heb ik sinds enkele maanden hier een vriendin waardoor de beslissing niet alleen bij mezelf komt te liggen.

Je liet je eerder al uit over de verschillen tussen ondernemen in USA en in België. Wat is er voor jou fundamenteel anders? Waar kunnen we in België nog iets van leren?

Amerikanen zijn geboren marketeers en netwerkers. Het is dus niet zo moeilijk om mensen te ontmoeten. Bedrijven zijn hier steeds op zoek naar talent, hoewel ze misschien concreet geen vacatures hebben. Dat is een belangrijk verschil met de Belgische bedrijven die enkel op zoek gaan naar talent als ze het nodig hebben. En dan is het te laat en vinden ze niet snel genoeg de geschikte mensen. Gedurende mijn eerste drie maanden in de States heb ik zo bijzonder veel bedrijfsmensen ontmoet. Soms met een pint op café, soms in een *coffee shop*. Het gaat er allemaal iets lossier aan toe. Wat ook opvalt is dat leeftijd totaal geen rol speelt. In België staat leeftijd dikwijls in relatie met de functie die je krijgt, in de States is hiertussen geen verband.

In de States is geen enkel idee een zot idee. Zelfs een kleine verbetering aan een product of dienst is een reden om er een onderneming rond te bouwen. Ik heb de indruk dat in België kleine ideeën dikwijls worden ondergewaardeerd of afgedaan als *een leuke gimmick* waar geen geld mee te verdienen valt, laat staan investeringen mee te versieren. M.a.w. bedrijven zien de *bigger picture* niet, ze spelen te weinig in op trends. Wie had bijvoorbeeld ooit kunnen voorspellen dat Twitter zo groot zou worden?

Tenslotte wil ik de vinger naar de Belgische overheid wijzen die omwille van zijn inefficiëntie zijn bevolking en bedrijven in hun mogelijkheden beperken door hen aan superhoge belastingen te onderwerpen. Belgen staan hier dikwijls niet bij stil maar ze betalen bijna de hoogste belastingen ter wereld (en telefonie, en electriciteit,...). En wat krijg je ervoor in return? Treinen die niet op tijd rijden, files,...

Kortom, België is niet alles, de Verenigde Staten zeker ook niet (de cafés sluiten hier om 1u30!
) dus reden genoeg om er op uit te trekken en te ervaren hoe andere landen het doen, nieuwe culturen te leren kennen en nieuwe opportuniteiten aan te gaan.

Go fo it!

Het is nu aan jou!

Meer weten over Bart?

Lees zijn blog: <http://blog.barclaeys.com> of volg hem op twitter.com/bartclaey